

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118314672/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Der laa igen den skumle Hvælving, og det grønne Skær bruste ind af Gluggen. Men det sugedes ikke bort af Mørket, det nedadstrømmende Lys brødes mod en Skikkelse, der stod høj og slank i en Dragt, som lyste himmelblaa i Dagen, men i Skyggen rødmede som Ild, — et hvidt Ansigt mod den grønne Dag — et skinnende Øje, hvis Blik ikke stængtes af Mure, men saa langt ud af Gluggen, — et Blik, hvis stærke Straaler drog hende og ham ud under endeløs Himmel, ud over syngende Vand. Hendes Hænder holdt om Nakkens lange gyldne Haar, og gennem Haar og Barm, gennem hele den blomsterslanke Skikkelse bølgede Aandedraget ud og ind som en svag Dønning i et aftenstille Hav.

Det var hende selv, Jomfru Gro, der stod i hans Fængsel, stænget inde med ham, stænget ind i hans Magt, givet i hans Arm af Fadren selv. Sølv begreb intet mere. Himmel og Jord flød i eet, Gulvet svandt under hans Fødder, Murene trak sig bort, Mørket skyllede frem, intet blev tilbage uden hun, staaende i et Brus af grønt Lys, spillende i Farver som Himlens Lila og Solnedgangens Ild, aandende, aandende, saa hvert hendes Aandedrag sitrede

gennem Universet, — aandende, saa hans Hjerter stod stille for at lytte.

Han vovede ikke at røre sig. Hun stod som gledet ned i hans Fængsel ad Lysningens Flod, og han skælvede for, at Lyset igen skulde suge hende til sig — bort — bort — for at lade ham være i det evige Mørke.

Hvor sitrede dog hans Hjerter, hvor tilbad hans Sjæl. Ydmyg blev han, som han aldrig havde været, grebet af en hellig Magt, opløst i Andagt. Alt hans Liv samlede sig i hans Blik og lyste af hans Øjne som en skinnende Glans, der kappedes med Lugens rislende Lys om at straa over hendes Skikkelse som et Vandfald uden Lyd.

Han vidste ikke, hvilken Magt der drog ham ned i Knæ og slæbte ham hen over de kolde Fliser, til han med eet laa for hendes Fod, og til hans Læber berørte Sømmen af hendes Kjole. Men al hans Sjæls Hede og Begær flød ud i et eneste sagte hvisket: »Tilgiv mig, tilgiv mig!» Og i denne stille Bøn følte han for første Gang i sit Liv den vidunderlige Sødme i at ydmyge sig for en Kvinde, blive lille og dog lykkelig ved at knæle.

Han saa ikke det foragtelige Smil, der i et Nu krusede hendes Læber. medens hun lod sit